

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Győrött, 2016. február 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2015. szeptember 3. napján kihirdetett 1.Bf.11/2015/4. számú ítéletét **II.r. vádlott** vonatkozásában **megváltoztatja**.

II.r. vádlott bűnös foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében (Btk. 165.§ (1) bekezdés).

Ezért a bíróság 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre ítéli.

Egy napi tétel összegét 1.000 (ezer) Ft-ban állapítja meg. Az így kiszabott pénzbüntetés összege 200.000 (kettőszázezer) Ft. Ha az elítélt a pénzbüntetést nem fizeti meg, szabadságvesztésre kell átváltoztatni, melynek végrehajtási fokozata fogház.

A bíróság kötelezi **II.r.vádlottat**, hogy az eljárás során felmerült 85.511 (nyolcvanötezer-ötszáztizenegy) Ft büntügyi költséget fizesse meg az állam javára külön felhívásra.

II.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma:

I n d o k o l á s :

A Tapolcai Járásbíróság a 3.B.369/2013/28. számú ítéletével bűnösnek mondta ki **I.r. vádlottat** foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében (1978. évi IV. tv. 171.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés b/ pont), valamint **II.r. vádlottat** foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében (Btk. 165.§ (1) bekezdés). Ezért **I.r. vádlottat** 1 év 8 hónap - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - fogházbüntetésre, míg **II.r. vádlottat** - a napi tétel összegét 1.000 Ft-ban állapítva meg -, 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetésének jogkövetkezményeiről és egyetemlegesen kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat az eljárás során felmerült büntügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen **I.r. vádlott** és védője, valamint **II.r.** terhelt és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Veszprém Megyei Főügyészség a járásbíróság ítéletének megváltoztatására tett indítványt azzal, hogy a másodfokú bíróság I.r. vádlott tekintetében is az elbíráláskori büntetőjogi anyagi normát alkalmazza és ennek mind minősítésbéli, mind pedig az alkalmazott joghátrány jogszabályi alapjait, illetőleg a feltételes szabadságra bocsáthatóság megállapítását érintő jogkövetkezményeit vonja le, ezen túlmenően a főügyészségi álláspont az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2015. szeptember 3. napján megtartott fellebbviteli nyilvános ülésen meghozta az 1.Bf.11/2015/4. számú ítéletét, amellyel az elsőfokú bíróság döntését megváltoztatva II.r. vádlottat a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségének (Btk. 165.§ (1) bekezdés) vádja és törvényes következményei alól felmentette és egyúttal akként rendelkezett, hogy az eljárás során felmerült 171.021 Ft bűnügyi költségből I.r. vádlott 85.510 Ft-ot köteles megfizetni az állam javára, a fennmaradó 85.511 Ft-ot a Magyar Állam viseli. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság maradéktalanul megtartotta a perrendi szabályokat, az ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett, a törvényesen feltárt bizonyítékok helyes értékelése alapján állapította meg a megalapozott és irányadó tényállást. Az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett, I.r. vádlott vonatkozásában törvénysértés nélkül vont következtetést a bűnösségére, a megvalósított bűncselekmény jogi minősítése helytálló, a kiszabott büntetés neme és mértéke, valamint a próbaidő tartama is törvényes, helyénvaló módon került vele szemben alkalmazásra az elkövetéskor hatályos büntetőtörvény.

A Veszprémi Törvényszék ítéletének indokolása szerint II.r. terhelt ténylegesen annyiban követett el szabálytalanságot, hogy nem írásban, hanem szóban adta ki az utasítást a tűz meggyújtásával, felügyeletével általa megbízott I.r. vádlottnak, ezen szabályszegése azonban sem közvetett, sem közvetlen kapcsolatban nem áll a bekövetkezett halálos eredménnyel, a veszélyhelyzetet valójában egy olyan magatartás indította el, amiről II.r. terheltnek tudomása sem volt és nem is lehetett. A másodfokú álláspont szerint nem róható II.r. vádlott terhére az, hogy az általa megbízott munkavállaló a megkérdezése nélkül egy olyan személyt vont be a feladatkör ellátásába, akire ezt a feladatot nem bízhatta volna, továbbá amiatt sem felelős, hogy a helyettes személy otthagya a tűz felügyeletét és ezzel lehetőséget teremtett a sértett tűzbe kerülésére.

A fentiekre figyelemmel II.r. vádlottat a Be. 331.§ (1) és (3) bekezdése alapján bűncselekmény hiányában a vád alól felmentette, részben megváltoztatva a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezéseket is.

Az eljáró ügyész II.r. vádlott terhére, a felmentése miatt, bűnösségének megállapítása és vele szemben pénzbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést a másodfokú ítélet ellen.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.276/2015/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helyes indokaira tekintettel változatlanul fenntartotta. Az ügyészi álláspont szerint mind az első-, mind a másodfokon eljáró bíróság betartotta a rá vonatkozó eljárási

szabályokat, a törvényszék az elsőfokú ítéletben rögzített tényállást érintetlenül hagyva, az abból levont jogi következtetés megváltoztatásával hozott felmentő rendelkezést II.r. vádlott vonatkozásában, azonban az utóbbit alátámasztó jogi érvelése nem helytálló.

II.r. vádlott szóban adott utasítása egyrészt formai hibában szenvedett, másrészt olyan tartalmi hiányosságai is voltak, amely az intézmény speciális lakóközösségének tagjaira nézve közvetlen veszélyhelyzetet eredményezett, amelyből más személy kötelességszegő magatartásának folyományaként a halálos eredmény bekövetkezett.

Megállapítható az is, hogy az elsőfokú bíróság a II.r. terhelt javára szóló enyhítő körülményeket kellő súllyal vette figyelembe, így összességében is arányos joghátrányt állapított meg.

Fentiekre figyelemmel a fellebbezéssel támadott másodfokú ítélet megváltoztatására, a II.r. vádlott bűnösségének a Btk. 165.§ (1) bekezdése szerint foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében történő megállapítására, ezért vele szemben a Btk. 50.§ (1) és (3) bekezdése alapján pénzbüntetés kiszabására, és utóbbiakból következően a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés korrigálására, egyébiránt az ítélet helybenhagyására irányult az ügyési indítvány.

A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a Győri Fellebbviteli Főügyészség képviselője az ügyész fellebbezését és az írásbeli átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Rámutatott arra, hogy kötelező foglalkozási szabályt jogszabály, illetőleg más írott vagy íratlan szabály is megállapíthat. Az ügyben az alapul fekvő jogszabályi háttér vizsgálata teljes egészében elmaradt. Az elkövetés időpontjában hatályban lévő, az Országos Tűzvédelmi Szabályzatról szóló, 28/2011. (IX.6.) BM rendelet tűzveszélyes tevékenységet szabályozó 220. pontján belül az 567-569.§-ok fogalmazták meg az irányadó foglalkozási szabályokat, ugyan 2015. március 5. napjával ez a szabályozás hatályon kívül került, a jelenleg hatályos, 54/2014. (XII.5.) BM rendelet 91. pontja - azon belül is a 184-185.§-ai - változatlan tartalommal szabályozza a tűzveszélyes helyzeteket, illetőleg a tűzveszélyes tevékenység feltételeit. Összességében megállapítható, hogy jelen ügyben az elkövetéskori igazgatási jogszabály irányadó és azóta is változatlan tartalmú rendelkezései alkalmazandóak.

A fentiek mellett a 2000. évi XLIII. tv., valamint a Hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. tv. rendelkezéseire kell figyelemmel lenni.

Utóbbival összefüggésben megállapítható, hogy az a tevékenység, amelyre a II.r. vádlott utasítást adott, nem más, mint a hulladék ártalmatlanítása, erre pedig megfelelő engedéllyel nem rendelkezett, egyébiránt a háztartási hulladék szabadtéri égetését semmilyen jogszabály nem engedélyezi.

Az első fokon megállapított irányadó tényállásból az a következtetés vonható le, hogy abban az esetben nem következett volna be a sértett halála, ha az I.r. terhelt által megjelölt helyettes végig a tűznél marad, illetőleg amennyiben nem állít helyettest, ő marad végig a helyszínen, vagy akkor, ha II.r. terhelt meghatározza a tűzveszélyes tevékenység végrehajtásának a feltételeit, köztük azt, hogy az I.r. vádlott nem állíthat helyettest és nem hagyhatja ott a tüzet. II.r. vádlott magatartásával írott, jogszabályban, illetőleg az intézmény tűzvédelmi szabályzatában meghatározott foglalkozási szabályt segett meg.

Az okfolyamat kezdete az égetés elrendelése, nem azért felel II.r. terhelt, mert nem írásban rendelte a tevékenységet el, hanem azért, mert nem adta meg a tevékenység leírását, nem

határozta meg az időpontot, a helyet, a tevékenység feltételeit, közöttük azt, hogy I.r. terhelt nem vehet igénybe helyettesítést, ezen túlmenően a helyi speciális intézményi bentlakói sajátosságokra sem volt figyelemmel. Az a körülmény, hogy az égetés elrendelése és lefolytatása évek óta ezen metódus szerint alakult, nem büntethetőséget kizáró körülmény, a szokás nem ronthatja le az írott jogszabály tartalmát.

II.r. vádlott tehát engedély nélkül és tiltott módon adott utasítást hulladék ártalmatlanítására, magatartása veszélyhelyzetet idézett elő, s végső soron ennek következménye lett a sértett halála.

A fentiek szerinti jogi értékelés nem tényállási elem, nem tartozik a tények mérlegelése körébe, mindezekkel nem kell kiegészíteni az irányadó tényállást, pusztán a jogi indokolást, ezért az ügyészi indítvány nem is irányult a tényállás jogszabályi hivatkozásokkal történő kiegészítésére.

Az ügyészi álláspont az új Btk. II.r. terhelttel szemben történő alkalmazásával egyetértett, mivel az összességében enyhébbnek tekinthető mint az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabály. Az időmúlásra figyelemmel álláspontja szerint a terhelttel szemben pénzbüntetés kiszabása szükséges és egyben elégséges a büntetési célok eléréséhez.

A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a terhelt védője arra hivatkozott, hogy az ülésen megtartott perbeszédében az ügyészség képviselője olyan jogszabályokat hívott fel, amelyek az eddigi eljárás során fel sem merültek, erre tekintettel az ügyészi indítvány elutasítását kérte, a harmadfokú eljárásban az utóbbinak történő helyt adás ellentétes lenne az irányadó eljárási szabályokkal.

Megjegyezte azt is, hogy a tűzgyújtás feltételeinek írásbeli meghatározása adott körülmények között nem volt szükséges, ez egyébiránt az alapul fekvő jogszabályban is szerepel. Álláspontja szerint az intézmény tűzvédelmi szabályzatának kiegészítésébe került utólag bele a 4.4. pont, ez azonban az elkövetés idején nem volt hatályban, ezért ennek rendelkezései nem vehetők figyelembe.

Rámutatott arra is, hogy a szóban forgó törvényi tényállás szerint az elkövetőnek foglalkozási szabályt kell megszegni, ezért a konkrét foglalkozási szabályszegések megállapítása az ítéleti tényállás feladata és elengedhetetlen része, az ügyészség képviselője által utólag felhívottak azonban az irányadó tényállásban nem szerepelnek, ezeknek jogi konzekvenciáit sem lehet jogszerűen levonni.

Fentiekre figyelemmel a másodfokon hozott határozat helybenhagyására tett indítványt védenre tekintetében.

II.r. terhelt felszólalásában nem kívánt részletes nyilatkozatot tenni, csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A Győri Ítéltábla a Be. 393.§ (2) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva, a Be. 387.§ (1) bekezdésének megfelelően bírálta felül a másodfellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt.

Az előterjesztett jogorvoslati kérelem a Be. 386.§ (1) bekezdés c/ pontja alapján joghatályos, az ítéltábla az ügyészi fellebbezést megalapozottnak találta.

A Be. 387.§ (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást felülbírált abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint azt, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az első- és másodfokú bírósági eljárások megfeleltek a jogszabályi előírásoknak, olyan perrendi szabálysértés, illetőleg megalapozottsági hiba nem tárható fel, amely az ügy érdemi harmadfokú felülvizsgálatát megakadályozta volna.

Az eljáró bíróságok az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges adatokat, bizonyítékokat feltárták és mindazokat törvényesen értékelték. A tényállást az I.r. és II.r. vádlottak vallomásaira, előadásaira, tanúvallomásokra, szakértői vélemény és kiegészítés megállapításaira, a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokra, a megkeresésekre és arra adott válaszokra alapították, azoknak az egyenkénti és együttes értékelésével, helytálló mérlegelésével állapították meg. Logikai hibát nem vétettek és az indokolási kötelezettségüknek is eleget tettek.

Az első fokon eljáró bíróság a szükséges mélységig megfelelően elemezte az I.r. vádlott vallomását, értékelte a tárgyalási szakban is kihallgatott tanúk előadásainak tartalmát, a munkaköri leírásokban és az intézményi tűzvédelmi szabályzatban foglaltakat, a helyszíni szemle jegyzőkönyvének tartalmát, a csatolt fényképmelléklet által tanúsított körülményeket, a hatósági boncolás jegyzőkönyvének adatait, az igazságügyi orvosszakértői és munkavédelmi szakértői vélemények és nyilatkozatok megállapításait, valamint az egyéb okirati bizonyítékokat is. Összességében az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen vette számba és mérlegelte, amelynek eredményeként mindkét vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította, amely jogi következtetést azonban a másodfokon eljáró bíróság nem osztotta II.r. vádlott büntetőjogi felelősségre vonhatósága kapcsán.

A másodfokú bíróság az eljárást perrendi szempontból is megfelelően folytatta le, és az általa elvégzett teljes felülbírálat során helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen és megfelelő körben lefolytatott bizonyítás eredményeként, a bizonyítékok helyes értékelésével megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a törvényszék is elfogadott és ez képezte a harmadfokú eljárás alapját is.

A Veszprémi Törvényszék álláspontja szerint azonban a felmentés érdekében bejelentett II.r. védelmi fellebbezések megalapozottak és lényegileg az elsőfokú bíróság büntető anyagi jogszabályt sértett Kustos László terhelt bűnösségének megállapítása során.

A harmadfokú eljárás során az ítélet tábla a másodfokú bíróság által is megalapozottnak tartott elsőfokú ítéleti tényállás alapulvételével bírálta felül a másodfokú határozatot a Be. 388.§ (1) és (2) bekezdése - a tényálláshoz kötöttség és a felülmérlegelési tilalom elve - értelmében.

A rendelkezésre álló iratok felülvizsgálata alapján az ítélet tábla megállapította, miszerint az elsőfokú bíróság megalapozottan vont következtetést arra nézve, hogy az I.r. vádlott tűzgyújtási tevékenységgel történt megbízása során II.r. terhelt elmulasztotta az alkalomszerű tűzveszélyes tevékenység tárgyi és személyi feltételeinek meghatározását. A

rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a tűzgyújtási tevékenységgel és annak megfelelő előkészületeivel kapcsolatos megbízását három ember - közöttük az I.r. vádlott - jelenlétében olyan körülmények között adta, hogy az utasítása szerinti tevékenységsor egyes részcselekményeinek címzetti köre sem tisztázódott egyértelműen, a tűzveszélyes tevékenység konkrét feltételei pedig érintettek között sem előző nap, sem pedig a tragédia napján nem kerültek szóba. Utóbbiakra tekintettel nyilvánvaló, hogy II.r. terhelt nem adta meg az alkalomszerű tűzveszélyes tevékenység konkrét leírását, nem határozta meg a tűzgyújtás időpontját, megkezdésének és befejezésének tervezett idejét, a tűzgyújtás helyét, a tűzveszélyes tevékenység pontos feltételeit, közöttük azt, hogy az I.r. vádlott nem vehet igénybe helyettesítést, illetőleg az esetleges helyettesítés esetére nem tisztázta annak konkrét kritériumait, az így igénybevett személy pontos feladatkörét. Ezen túlmenően a helyi speciális intézményi bentlakói sajátosságokra, a fokozott körülmétekintést igénylő személyi jellegzetességekre sem volt tekintettel, a tűzveszélyes tevékenység tényéről, helyéről, időpontjáról semmiféle előzetes vagy egyidejű tájékoztatást nem nyújtott a gondozottakat felügyelő személyzet részére. Mindezen mulasztások elkövetését a munkavédelmi szakértői vélemény aggálytalanul bizonyítja.

A foglalkozási szabályszegés szándékos vagy gondatlan jellegének a cselekmény jogi minősítését illetően ugyan nincs alapvetően meghatározó jelentősége, ez a körülmény azonban a büntetés kiszabása során komoly jelentőséghez jut, ezért a szabályszegés jellegének tisztázása mindenkor szükséges. E körben tehát az ítéletábra a vizsgálatának tárgyává tette azt a körülményt, hogy II.r. terhelt szándékosan szegte-e meg foglalkozásának szabályait, tisztában volt-e azzal, hogy az irányadó jogszabályok és azon alapuló előírások milyen magatartás tanúsítására kötelezik és ettől tudatosan eltérően cselekedett-e. Utóbbival összefüggésben arra az álláspontra jutott, hogy adott körülmények között II.r. terhelt ismeretében volt a foglalkozási szabályoknak, a tőle elvárható kellő figyelem és körütekintés elmulasztása okán azonban az adott helyzetben szükséges konkrét teendőket, az emberi élet és a testi épség védelme érdekében kifejtendő magatartást nem ismerte fel, azaz a terhére megállapított foglalkozási szabályszegés tekintetében gondatlanság terheli.

A szabályszegés jellegével összefüggésben tehát nem annak van meghatározó jelentősége, hogy a szóban adott, rendkívül szükséges utasítása az írásbeliség elmulasztása miatt formai hibában szenvedett, II.r. terhelt büntetőjogi felelősségét az általa előírt égetés elrendelésére és végrehajtására adott utasítás nem kellő részletességgel és gondossággal történt, illetőleg az irányadó szabályozás súlyosan sértő módon való meghatározása alapozza meg.

A megvalósított foglalkozási szabályszegés értékelésével összefüggésben helytállóan állapította meg az első fokon eljáró bíróság, hogy az intézmény tűzvédelmi szabályzatának 80-83. oldalai között becsatolt, engedély kiadására szolgáló formanyomtatvány utólagos beillesztésének érdemi jelentősége az ügy megítélése szempontjából nincs, az alapul fekvő jogszabályoknak megfelelő helyi szabályzat 4.3. és 4.6. pontjának megszegése aggálytalanul megalapozza II.r. terhelt büntetőjogi felelősségének megállapítását, ugyanakkor a harmadfokon eljáró bíróság a fellebbviteli főügyészségi álláspontot annyiban is osztotta, hogy a szabályzat 4.4. pontja az irányadó kötelezettségek alanyaként jogszabályellenesen **személyről** tesz említést, az elkövetéskori igazgatási jogszabály, az Országos Tűzvédelmi Szabályzat pedig kifejezetten **magánszemélyről**. Értelemszerű, hogy II.r. vádlott jelen esetben nem magánszemélyként adott utasítást az alkalomszerű tűzveszélyes tevékenység

elvégzésére, hanem a szóban forgó intézmény, illetőleg részleg vezetőjeként. Helyzetére tehát nem vonatkoztatható sem a 28/2011. sz. BM rendelet 567.§ (4) bekezdése, sem pedig az azt pontatlanul átvevő helyi szabályzat 4.4. pontja. A helyi írott szabályzat, illetőleg az arra épülő esetleges jogszabályellenes gyakorlat nyilvánvaló módon nem ronthat le jogszabályt.

Jóllehet az ítéletábra osztotta azon fellebbviteli főügyészégi álláspontot, miszerint a jogszabályok értékelése a jogi indokolás körébe tartozik, az ügy jogi szempontú elemzése és megalapozása nem tényállási elem, nem képezi részét az irányadó ítéleti tényállásnak, amelynek nem szükséges tartalmaznia a teljes jogszabályi környezetet, illetőleg nem a megszegett foglalkozási szabályok részletezését kell magába foglalnia, hanem az azok megállapíthatóságának alapjait képező történeti tényeket; a harmadfokú eljárásban nem látott lehetőséget utólagosan a hulladékról, illetőleg a hulladékgazdálkodásról szóló törvények vonatkozó rendelkezéseinek jogi indokolásban történő felhívására, az ezek alátámasztására szolgáló történeti tényeket az irányadó vád maradéktalanul nem tartalmazta.

A II.r. terhelti szóbeli utasítás tehát olyan tartalmi hiányosságban szenvedett, amely az adott intézmény speciális lakóközösségének tagjaira nézve olyan közvetlen veszélyhelyzetet eredményezett, amelyből más személy ugyancsak kötelességszegő magatartásának kizárólagosan megállapítható következményeként halálos eredmény állt be.

A gondatlan jellegű II.r. vádlotti foglalkozási szabályszegéssel okozati összefüggésben a sérelem bekövetkezésének lehetősége nyílt meg, egy olyan helyzet alakult ki és állt fenn, amikor a folyamat - sérelem bekövetkezése irányába ható - továbbfejlődésének a reális lehetőségével kellett számolni, egyúttal olyan meghatározott helyzetre és személyi körre koncentrálódó veszélyhelyzet jött létre, amely külsőleg is felismerhető formában kapcsolódott a speciális lakóközösség tagjaihoz, és magában hordozta a felügyelet nélkül magára hagyott jelentős erejű tűz továbbterjedésének, illetőleg a tűzforrás feltétel nélküli, szabad megközelíthetőségének veszélyét és fenyegető következményeit.

Általánosságban megállapíthatóan nem mutatható ki az okozati összefüggés, amennyiben a veszélyhelyzet, illetőleg a testi sérülés bekövetkezése a szóban forgó foglalkozási szabályszegés nélkül is beállott volna, illetőleg, ha a veszélyhelyzet létrejötté vagy a káros eredmény más személy vagy külső körülmények közrehatása folytán elkerülhetetlen volt, jelen ügyben azonban osztotta az ítéletábra azt az álláspontot, miszerint a II.r. vádlotti foglalkozási szabályszegés gondolatban történő elhagyása esetén, azaz a jogszabályoknak és azon alapuló tűzvédelmi előírásoknak a betartása, illetőleg a kapcsolatos tájékoztatások megtétele mellett a törvényi tényállásban értékelt közvetlen veszélyhelyzet nem következett volna be.

A gondosságra vonatkozó objektív kötelesség és az előreláthatóság szubjektív feltételének összevetése alapján az ítéletábra arra az álláspontra helyezkedett, hogy a gondatlan jellegű foglalkozási szabályszegéssel okozati összefüggésben beállott közvetlen veszélyhelyzetre is kiterjedt a II.r. terhelt gondatlan bűnössége, adott körülmények között nem látta előre, hogy a foglalkozási szabályszegésének folyamánként mások életére, egészségére vagy testi épségére közvetlen veszély háromolhat, holott ez tőle a kellő körültekintés tanúsítása mellett elvárható volt, és annak előrelátására személy szerint is képes volt (negligencia).

Helytállóan jutott mind az első fokon eljáró, mind pedig a másodfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a kizárólag más személy kötelességszegő magatartásának folyamánként értékelhető **halálos eredmény** mint okozat, illetőleg a II.r. vádlotti vizsgált magatartás között nem ismerhető fel olyan okozati összefüggés, amely e tekintetben a bűnösség megállapítását eredményezhetné, ugyanakkor a másodfokon eljáró Veszprémi Törvényszék ítéletének indokolása kizárólag a II.r. vádlott megállapított mulasztása és a bekövetkezett, a bűncselekmény minősített eseteként szabályozott halálos eredmény közötti közvetett vagy közvetlen oksági összefüggés, illetőleg annak megállapíthatósága hiánya okait részletezte, nem tért azonban ki a helytelenül felismert foglalkozási szabályszegés, illetőleg az alapesetbeli eredmény, a közvetlen veszélyhelyzet közötti oksági kapcsolat meglétére, mibenlétére. A jogi következtetés körében mutatkozó utóbbi hiba a fentebb indokoltak szerint az ítéletábra részéről korrekcióra szorult.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra a II.r. terhelt szempontjából kedvezőbb, az elbíráláskor hatályos Büntetőtörvény rendelkezéseit alkalmazva a másodfokon eljáró bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta és a Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság által felmentett terhelt bűnösségét foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében (Btk. 165.§ (1) bekezdés) megállapította.

A büntetőjogi felelősség megállapítására tekintettel a Be. 330.§ (1) bekezdése alapján büntetés kiszabása vált szükségessé. Az e körben figyelembe veendő bűnösségi tényezőket az első fokon eljáró bíróság túlnyomórészt feltárta, a büntetékiszabás során az ítéletábra is figyelemmel volt a járásbíróság által helytállóan számba vett és értékelt enyhítő körülményekre, ezeknek sorában azonban tekintettel kellett lenni a terhelt által megvalósított foglalkozási szabályszegés gondatlan jellegére, illetőleg a közvetlen veszélyhelyzet mint eredmény tekintetében kimutatható negligens gondatlanság csekélyebb fokára is.

A harmadfokú bíróság álláspontja az, hogy a rendelkező részben foglaltak szerint általa a Btk. 50-51.§-a alapján alkalmazott szankciórendszer összességében megfelelően és hatékonyan szolgálja a speciál prevenció mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, arányosnak tekinthető a terhelt személyiségében rejlő és az elkövetés konkrét körülményeiben is kimutatható társadalomra veszélyességi fokkal, egyébiránt pedig alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától való visszatartására is.

A bűnösség megállapítása következtében a másodfokú ítélet büntetői költség viselésével kapcsolatos rendelkezése is változtatásra szorult II.r. vádlott vonatkozásában, a harmadfokú bíróság a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú felmentéssel érintett II.r. terheltet a vele kapcsolatosan felmerült 85.511 Ft büntetői költség viselésére.

Fentiekben túlmenően az ítéletábra a másodfokú ítélet rendelkezéseit annyiban is pontosította, hogy II.r. terhelt személyi adatait a személyazonosító igazolványának számával kiegészítette.

Győr, 2016. február 25. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Vajda Edit sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2015. szeptember 3. napján kihirdetett, 1.Bf.11/2015/4. számú ítélete **II.r. vádlott** vonatkozásában 2016. február 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Győr, 2016. február 25. napján

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: